

המשפט

לא נילחם בו עכשיו, הוא יחסל את כולנו, את הדמוקרטיה ואת המדינה! במקום חוק בלי שיניים, שרק בא לאפשר לפוליטיקאים להשלות את הציבור שנעשה משהו, מציע פלר הצעה פשוטה ומעשית. יש חוק נגד הטרור — אותה, פקודה למניעת הטרור שבאים עכשיו, כביכול, לתקנה. לפי החוק, אם הממשלה או בית המשפט מכריזים על אירגון כלשהו כעל אירגון טרוריסטי, הופכת עצם החברות בו לפשע — וגם התמיכה בו, ההודאה עימו, הצגת דגליו וסמליו, תרומת כסף לצרכיו. אותו הרבר צריי כים לעשות לגבי אירגון גיועני — ויכור עליו שהוא כזה, יהיו החברות בו, ההודאה עימו, התמיכה הכספית בו בגדר פשעים. האירגון יוצא אל מחוץ לחוק, נכסיו יחרמו. אנשיו יאסרו.

בארץ, והמדינה תהיה מוכנה לדיקטטורה.

אבונידאל בננסת

12.15. קולס זומין את אבנרי לדבר. הוא פותח במקום שבו סיים פלר: קשירת שתי הצעות-החוק האלה ביחד היא כוויג בין חוק נגד כהנא וחוק המגשים את חזונו של כהנא, "חוק נגד היטלר וחוק של היטלר".

במשך חצי שעה מתאר אבנרי את המגעים שהיו עם אש"ף. עד אותו רגע, במהלך כל הדיונים שבהם הוכנה הצעת-החוק להצבעה סופית, לא טרחה הוועדה לשמוע מילה אחת על טיב המגעים שהיו, ושאותם רוצים עכשיו לאסור.

מספר אבנרי: הוא פתח במגעים אלה לפני 11 שנים. נדיעת ראשי-הממשלה יצחק רבין. שרות-הביטחון קבע שאין בהם פגיעה כניטחון-המדינה. על כך הכריזו שר-המישפטים חיים צדוק בכנסת. והכנסת אישרה זאת בהצבעה.

במהלך המגעים פנה שר-הביטחון עזר וייצמן לאבנרי, וביקש ממנו לפעול לשיחור השבויי ישראלים אבי רהם עמים. זה היה אחרי מיבצע לייטאני. מנחם בגין ניגש אז אל אבנרי וביקר אותו על מאמציו. גם אחרי נפילת שמונת החיילים בשבי של אש"ף, פנו כמה מן ההורים אל אבנרי וביקשו ממנו לפעול. הם קיבלו מראש הסכמה מפורשת מפי מנחם בגין. בגין גם הטיל על שני אלופים לתדרך את

דבריו נופלות על אוזניים ערלות. יש הברל עצום בין הפרופסור והפוליטיקאים. אלה מחייבים בערינות ומחייזרים את הפרופסור "למצאיות". אין סיכוי לקבלת חוק כזה ככנסת. אז בינייניים כדאי לעשות משהו קטן.

הפרופסור נואש. הוא קם. בהבעה של תיסכול, והולך להרצאה באוניברסיטה. על שולחן הוועדה הוא משאיר מיכתב. שבו ניתח את חוק הפגישות. זהו ניתוח קטלני: הצעת החוק היא בלתי חוקית בעליל. היא סותרת את סודות החוק הפלילי ואת אשיות מדינת-החוק. אם התקבל הצעה זו, הוא קובע, יתערער כל מיכנה החוק

קה של סטירת-לחי!

בכיר באירגון טרוריסטי. לפי אגדה זו פירוש הדבר מתן לגיטימציה ליעדי האירגון ודרכי-הפעולה שלו. והחלשת הבסיס לתביעת מדינת-ישראל ממעצמות אחרות שלא להכיר באירגונים כאלה.

האם עצם מגע עם בעל תפקיד בכיר כאמור נותן לגיטימציה ליעדים ודרכי-הפעולה של האירגון? הרי המגע עשוי להיערך תוך מחלוקת וייכוח חריפים ביותר; ואם הוא נערך כדי לקדם את היעדים ודרכי-הפעולה הללו, אין צורך בכל חוק חדש כדי להגדירו כפלילי.

לכל היותר ניתן לדבר — וזה עניין של השקפות-עולם — על דה-לגיטימציה מוסרית או ציבורית של אזרח או תושב ישראל המקיים ובשל כך שמקיים מגע כאמור!

ואשר לתביעה ממדינות אחרות שלא להכיר באירגונים המוכרים בישראל כאירגונים טרוריסטיים, זה ממש ילדותי לבסס את הדרישה על העובדה כי גם אזרחי ישראל תושבי אינם רשאים באיום ענישה פלילית. לקיים מגעים עם אנשים בעלי מעמד בכיר באירגונים אלה. כלום אין מתבקשת מכך שאלה במגמה הפוכה דווקא — מה אתם מבקשים מאיתנו. אם כדי למנוע מאזרחים מגעים כאלה. אתם זקוקים לסנקציה פלילית?

...תיתכן גם גישה אחרת. שלפיה אינך בוחר בין אויבים — מי ראוי נגד ומי פחות ראוי — כדי לקיים עימו מגעים כבן-אדם בכל תחום שהוא. שעשוי לקרב ולבנות, ולא לשנוא ולהרוס. שהרי, אם המגעים נועדים לקדם ביצוע אחת העבירות האסורות בפקודת מניעת-טרור, אין כל צורך באיסור נוסף!

הניתוח המיקצועי, באספקלריה של עקרונות דינמי-העונשין, של האיסור הפלילי החדש מביא למסקנה כי כל מטרת האיסור. החסר זיקה כלשהי לעבירות האמורות. היא לכפות על אזרחי ישראל ותושביה השקפת-עולם שעניינה כל כולו. הוא למוסר. לרגשות ולכלל היותר לפוליטיקה. ולה ביחוד.

...אין זה נושא שבו ניתן לכפות על הפרט תפיסות-עולם באמצעים פליליים. מבלי לפגוע בעקרונות המקובלים במדינה חופשית. שכן יש ויכולות להיות גם תפיסות פוליטיות אחרות. ומדוע. במדינה חופשית דווקא! משום שבמדינות ביילות מישטר רודני כופים על האזרחים את המדיניות של מיפלגה אחת. זו האוחזת בהגה-השילטון. בכל התחומים, וכל תפיסה חולקת היא בגדר איסור פלילי.

האם נוכל עוד לסווג את עצמנו במחנה המדינות החופשיות. אם נגביל באמצעי-ענישה את חופש הפרט לקיים סתם מגע עם זולתו. יהיה זה מי שיהיה, ובבלבד שלא יהיה למגע כל זיקה לקידום עבריינות?

ואם אסור לפרט לקיים מגע כזה, מדוע שיהיה מותר לגוף פוליטי, כגון מיפלגה פוליטית, לדגול בגישה אחרת. ומדוע שלא לאסור גם על קיום מיפלגה כזאת. שהרי היא גורסת עמדה שיש בה עבירה פלילית. ומכאן קרובה מאד השאלה — מדוע. בעצם. שלא תהיה מותרת מיפלגה אחת בלבד. כבעלת קו-המדיניות הרצוי. שתחזיק בהגה-השילטון? ולבסוף, מישטר שמתרת בו רק מיפלגת-השילטון, הוא בלתי-ניתן לניתוק גם ממישטר של רודן אחד; אין דיקטטורה בלי דיקטטור. לכך מוביל הקריהשיר שתחילתו באיסורים כגון האיסור החדש.

חברוועדה ליבאי דרש להחזיר

חברוועדה וירשובסקי הופתע

ח"ב דרוקמן אלוהים השתמש בתחבולה

אבנרי על המאמצים שנעשו, כדי להקל על פעולתו.

במשך 11 השנים כיליתי בין 100 ל-200 ימים שלמים בשוחות עם ראשי אש"ף, מספר אבנרי. חברי ואני הש" קענו אלפי שעות בשוחות עם ראשי אש"ף. כמעט כל מנהיגי הורם המרכזי באש"ף היו מעורבים במגעים האלה, (אבנרי קרא את הרשימה). וגם כמה מנהיגי העולם הערבי, כגון המלך חסן ממארוקו, הנשיא בורגיבה מתוניסיה, ובעקיפין גם המלך חוסיין.

אומר וירשובסקי: אני נדהם. לא ידעתי שהמגעים הגיעו למימדים כאלה!

אבנרי קובע שבכל המגעים הופיעו חבריו והוא כפטריוטים ישראלים וכציונים מוצהרים. במשך השנים הצלחנו לשנות את גישתם של רבים מראשי אש"ף לישראל ולציונות. הם למרו לדעת כי ישראל אינה גוף מונוליטי, ושהציונות אינה תנועה מונוליטית. יש זרמים שונים. יש תנועות-שלום. הם הבינו שמעשי אש"ף יכולים להשפיע על רעת-הקהל הישראלית לטובה ולרעה, ושהפגיעים משפיעים לרעה. עורנו לראשי אש"ף להגיע למסקנה שיש להפסיק את הטרור הבינלאומי, והוא אכן הופסק עליידי כל האירגונים השייכים לזרם המרכזי של אש"ף. לא הצלחנו לשכנע אותם להפסיק את המאבק המזויין בתוך הארץ, אך זהו ויכוח מתמשך.

לא זה בלבד שהמגעים שלנו לא עוררו את הטרור, כפי שטוענים מציי עיהחוק, אלא להיפך, הם מהווים מאמץ רצוף ומוצלח בחלקו להביא להפסקת הפגיעים ולעליה על דרך של פיתרון מדיני.

ואשר ל"הודות" עם אש"ף: אנחנו באים לייצג גישה מסוימת, ולבעלי שיהנו יש גישות משלהם. לא פעם זהו ויכוח נוקב, קשה ונרגש.

טוען אבנרי: כאש"ף מבינים הכל שהמגעים איתנו הם שלב בדרך להכרה במדינת-ישראל, זה גרם לפילוג. פור-שיראש"ף מאשימים את "הבוגד ערי-פאת" בכך שהוא מקיים מגעים עם יש-ראלים ציוניים, וזהו אחת ההאשמות העיקריות בפיהם. פורשי-אש"ף רצחו את כל האישים שהיו ממונים על המגעים איתנו — סעיד חמאמי, עיצאם סרטאוי, פאהר קוואסמה, וכך אנשים נוספים שהיו חשודים אצלם בקיום המגעים. קבוצת אבנרידאל פירסמה פסקדין מוות גם עליו, בטענה שאני סוכן המוסר.

מסכם אבנרי: "האם אין זה שיא האבסורד שהכנסת מבקשת לאסור את אותם המגעים, אשר שונאי-ישראל רואים בהם כגידה בעניינם והליכה לקראת שלום עם ישראל? האם יכול להיות עניין משותף לכנסת ולאבנרי נידאל?"

ריד ליבאי מציע רישמת להחזיר את הצעת-החוק לוועדה, לדיון מחודש לאור הדברים החדשים. קולס אומר שכאשיהליכוד אינו יכול לפעול נגד החלטות הליכוד, אך על פי התקנון יכולים שליש מחברי הוועדה לדרוש הצבעה חוזרת. ליבאי קופץ ממקומו, מחתים את אלוני, וירשובסקי ושם טוב. הוא זקוק לחתימה נוספת. הוא יוצא החוצה, אך בכל הבניין אין חבר נוסף של הוועדה מטעם המערך. "אני זקוק לעוד חצי שעה" הוא מודיע לקולס.

קולס נוהג ברוח-לבי: קח שעה או שעתיים. אם יהיו לך חמש חתימות, אכנס את הוועדה מייד להצבעה על בקשתך. הוועדה תכריע. קולס רומז שלא יצטער על החזרת ההצעה ל-וועדה. הוא השתכנע שזהו חוק גרוע. כעבור חצי שעה מביא ליבאי עוד חתימה. קולס קובע ישיבה של הוועדה לשעה 15.30.

צעקות בחדר

המערך

14.00. מיזון הכנסת. כרגיל, המי קום רוח-שיבוש. חברי-כנסת, עסקנים מכל הסוגים, נציגי שרולות שונות, סתם נודניקים ומחשפירי-סומת. עיי-תונאים. (המשך בעמוד 16)